

ning, det er det, der begrundet disse Forhold. Men saa gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at dersom han ikke nu kunde forandre dette, hvad han vel ikke kan, naar han giver sin Tilslutning til Ændringsforslaget i dette Ting, vilde han ønske, at Landstinget, naar Sagen kom derop, vilde forandre denne Paragraf og gaa over til hans Standpunkt i dette Spørgsmaal. Det er en meget farlig Udtalelse, forekommer det mig. Nu har i Landstinget to, maaske tre Partier været enige om denne Affattelse af Paragraffen, og nu er tre eller fire Partier henede enige om denne Affattelse. Vil det da ikke være ret urimeligt nu at begynde paa igen at stille Opfordring til Landstinget, om det ikke vil forandre denne Paragraf? Paa den Maade kan man blive ved at forhandle og maaske ikke faa Loven færdig. Denne Rigsdagssamling er jo nær ved at løbe ud. Det ærede Medlem for Maribo Amts 6te Valgkreds (Asger Karstensen) var inde paa den samme Tankegang. Han havde ganske vist ikke haft tilstrækkelig Tid til at sætte sig ind i dette Forhold, men han kunde ønske, at Landstinget vilde forandre noget i dette Ændringsforslag.

Den ærede Ordfører og den sidste ærede Taler (Ulrich) var inde paa den Betragtning, at Lovforslaget ikke vilde virke ens over det hele Land, fordi der ikke var Jord i offentligt Eje i samme Omfang i de forskellige Egne her i Landet. Det er rigtigt. Men er det ikke rigtigt paa den anden Side at lave Lovforslaget i dette Øjeblik saaledes, at det kan passe, naar det Lovforslag, vi senere skal behandle, om Erhvervelse af Jord til mindre Landbrug og Byggepladser, bliver vedtaget? Hvis det bliver vedtaget, har den ærede Ordfører ikke Ret til at sige, at der ikke er mange, der vil faa Gavn af denne Lovgivning paa Bornholm, thi saa har man Lovbestemmelser, hvorefter man kan skaffe Jord overalt, hvor der er Trang til Jord. Det er ogsaa ud fra den Betragtning, at man er blevet enig om dette Lovforslag, fordi man ikke vil blive staaende ved Præstegaardsjorden og det, man faar gennem Loven om Len og Stamhuse. I det hele taget skulde man ind paa en Lovgivning, hvorefter der kan skaffes Jord der, hvor der er Trang til den, og set i denne Forbindelse forekommer det mig rigtigt at gaa til den Affattelse, som foreligger i Ændringsforslag Nr. 4.

Om Ændringsforslag Nr. 5 er det blevet sagt, at det maaske var unødven-

digt. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at selv om det ikke var blevet stillet, vilde Ministeriet efter min Opfattelse selvfølgelig have Adgang til at gennemføre Lovforslaget, naar det først var vedtaget. Men jeg har ikke det mindste imod, at denne Ændring bliver indført; det er maaske det rigtigste.

Med disse Ord skal jeg anbefale de af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag, idet jeg haaber, at Lovforslaget derigennem vil faa den Form, hvori det ogsaa til syvende og sidst bliver vedtaget.

Brorsen: Jeg vil kun sige til det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen), at naar vi har stillet Forslag om, at der i indeværende Finansaar af Staten skulde bevilges ca. 30 pCt. til Bygningernes Nedskrivning, var det, fordi dette var saa nogenlunde analogt med, hvad der fra det offentlige Side ydes, for at der kan bygges Boliger i Byerne. Det forekommer mig at være meget logisk at give det samme Tilskud til Opførelse af Bygninger ved de smaa Virksomheder paa Landet, her er Tale om, som det, der ydes fra det offentlige Side til Opførelse af Arbejderboliger inde i Byerne. Derfor mener jeg fremdeles, at det vilde have været heldigst, om man havde fulgt det Princip, som var nedlagt i det Ændringsforslag, vi stillede sidst, da Sagen var for. Jeg har udtrykkelig sagt, at de 9 000 Kr. var ikke noget Ultimatum, vi kunde tænke os at gaa ret betydelig højere, og det gode ved vort Forslag var, som sagt, at man hvert Aar kunde faa en Forhandling om, hvor stor Nedskrivningsprocenten i det hele taget skulde være. Det ærede Medlem fra Lejre siger nok, at vi fra Rigsdagens Side stadig har Haand i Hanke med dette, men det er nu alligevel paa en ganske anden Maade, hvis man beholder den Affattelse, som Ændringsforslaget her i det hele taget gaar ud paa at give Bestemmelsen. Jeg vil ogsaa give den ærede Ordfører Ret i, at det vil være nødvendigt i alt Fald at optage en Forhandling mellem anden og tredie Behandling. Det er efter min Mening aldeles nødvendigt; hvis det ikke sker, mener jeg i alt Fald, det maa overvejes — det har jeg sagt en Gang før — i Landstinget, naar Sagen kommer derover. Dette mente nu den højtærede Landbrugsminister var forfærdelig farligt. Men det tror jeg aldeles ikke. Naar man indser, at der er noget, der skal overvejes inden den endelige Vedtagelse, synes jeg ikke, det er saa farligt at sige, at saa maa det